

LETOŠNJIM ZLATOMAŠNIKOM

Uvodoma želim izraziti zadovoljstvo in dati priznanje uredništvu Loških razgledov za predstavitev letošnjih jubilarntov iz duhovniških vrst.

Vsak človek je enkratna osebnost. Tudi vsak duhovnik, posebno še zlatomašnik, je s svojim petdesetletnim duhovniškim delom enkratni. Vseeno se zdi, da letošnje štiri »loške« zlatomašnike: g. Valentina Brganta, g. Vojka Seljaka, g. misijonarja Pavla Bernika in g. Božidarja Slapšaka povezuje in zaznamuje veliko skupnega. Kar trije od štirih jubilarntov so rojaki iz loške dekanije, ki

skoraj sovпада z ozemljem loške občine. Vsi so prejeli temeljito klasično izobrazbo, bodisi v škofijski ali državni klasični gimnaziji. Vsi so začeli svojo duhovniško pot sredi vojne vihre, čeprav je Indija, kjer je g. Pavel Bernik že 58 let misijonar, vojno drugače doživljala kot v sovraštvu razdivjana Evropa.

Duhovniško poslanstvo so jubilanti začeli skromno, brez slovesnih novih maš v rojstnih župnijah, nekateri celo brez navzočnosti najbližjih sorodnikov. Duhovniško pot služenja svojemu narodu, iz katerega so izšli, in človeštvu, so

Srečanje z zlatomašniki pri »Tavčarju« na Četeni Ravni, 9. septembra 1993. Od leve: Franc Rupar in Milan Kavčič, člana Izvršnega sveta SO Škofja Loka, Tine Brgant, zlatomašnik, župnik iz Lučin, Pavel Bernik, zlatomašnik, misijonar iz Indije, Anton Beovič, član Izvršnega sveta SO Škofja Loka, Vojnimir Seljak, zlatomašnik, župnik iz Leskovice, Peter Hawlina, loški župan, Vincencij Demšar, predsednik Izvršnega sveta SO Škofja Loka

začeli sami, proseč le božjo pomoč, ki jih je vse življenje usmerjala k bistvu duhovništva – biti dober Kristusov apostol in služabnik.

Vsem je skupno, da so izšli iz številnih družin, ki so jim dale globoko vero in jim izostrile čut in smisel za služenje sočloveku, kar je temelj in pravzaprav »raison d' être« duhovniškega življenja.

Svoje duhovniško poslanstvo so nastopili v težkih vojnih in povojnih letih, ki so bila zaznamovana z mnogimi preizkušnjami, pomanjkanjem, preganjanji in zapori, kar jih je prekalilo v zrele, plemenite in premočrtne osebnosti.

Vsi, ki smo ob redkih obiskih rodne Škofje Loke spoznavali misijonarja g. Pavleta Bernika, našega častnega občana; vsi, ki smo vsaj del življenjske poti prehodili z g. Tinetom, g. Vojkom, in g. Darkom v skupnih naporih in iskanjih, lahko rečemo: v njih srečujemo plemenite, vedre, iskrene, delavne in srečne duhovnike ter ponosne in zavedne Slovence, ki bogatijo in krasijo življenje naše občine in dekanije.

Vsem želim lep in razgiban večer življenja, ki bo hkrati bogat za večnost!

Andrej Glavan, dekan

Kratek oris moje življenjske poti

Ker ima vsako versko bogoslužje predvsem velik duhovni in vzgojni pomen, sem se odločil, da svojo zlato mašo praznujem slovesno v rojstni župniji Škofja Loka in v moji sedanjí župniji Lučine. Rad se odzovem povabilu in ob tem jubileju prikažem prerez svoje življenjske poti še bralcem Loških razgledov.

Luč sveta sem zagledal sredi prve svetovne vojne v Zmincu na nekdanji pristavi ali dvorcu loškega gradu, imenovanem Šefertno, ki ga omenja tudi Ivan Tavčar v svoji »Visoški kroniki«. Moja mama je bila Rohotnikova iz Breznice in je bila dvakrat poročena. S prvim možem Valentinom Čadežem, ki je umrl zelo mlad, je imela dva otroka. Z drugim možem, mojim očetom Janezom Brganom, ki je bil Smoletov od Svetega Tomaža na Selškem, pa je imela trinajst

otrok. Skupno nas je bilo torej petnajst: osem fantov in sedem deklet. V naši rodovini je imel enako družino tudi brat Pavel z ženo Tončko, ki živi v Clevelandu.

Leta 1926 je bila v Poljanski dolini velikanska povodenj in voda je odnesla trideset mostov. Tudi iz našega posestva, ki je merilo 43 ha, je pobralo dva hek-

tarja rodovitne obdelovalne zemlje. Zaradi stiske in pomanjkanja sva z bratom Pavlom morala oditi zdoma služit v »Rohotje« k teti in staremu očetu.

Osnovno šolo sem obiskoval v Škofji Loki. Ker sem spadal med oddaljene hribovce, sem prvi dve leti hodil v šolo samo enkrat na teden. Drugi dve leti sem hodil že trikrat in nato zadnji dve leti kar vsak dan. Tako sem se nekako pripravil za srednjo šolo.

Pri vpisu v kranjsko Gimnazijo sem imel težave, ker sem bil starejši od vrstnikov. Takratni loški kaplan Ivan Weider je zato posredoval zame pri ravnatelju kranjskega Gimnazije, da so me vseeno sprejeli. Če so se pozneje kdaj kesali, ne vem; morda ob kakšni slabi oceni.

V gimnaziji je kar šlo. Prvi letnik sem izdelal z odliko, da bi se mi to še kdaj kasneje posrečilo se ne spominjam. Imel sem preveč drugega dela in sem bil med drugim tudi predsednik Marijine kongregacije. Na kranjsko Gimnazijo imam zelo lepe spomine.